

„Hvad er det her for noget?“ spurgte han og rystede Brevet foran hendes Ansigt.

„Ja, hvad er det?“ sagde hun og rettede sine mørke Øjne paa ham med en dristig Anklage.

„Hold nu op med det Komedievæsen! Det er jo dig selv, der har skrevet det Brev. Nægt det it’!“

Stine Vestrup holdt Armen parat til at afbøde et Slag. Det var et Par Gange hændet, at hendes Mand i Hidsighed havde forløbet sig overfor hende.

„Jeg har ikke skrevet det,“ sagde hun og stirrede ham forhærdet ind i Øjnene.

„Du lyver! Du har jo været saa dum at ta’ af Papiret til mine Tjenesteskriver. Og det Tøjeri ligner dig da ogsaa godt nok! Det er jo it’ første Gang, du har bagvasket din egen Mand. Men at sætte sig hen og skrive den Slags Sager, det er dog noget nyt. Gjorde jeg dig din Ret, slog jeg det skidne Præk op paa Smedens Port, saa enhver kunde se, hvad Slags Menneske du er.“

Denne Trusel fik Stine Vestrups stive Nakke til at bøje sig. Klagende sank hun ned paa Kanten af en Stol med Forklædet trykket for Øjnene.

„Aa, Mads; jeg veed it’ selv, hvad jeg gør i den her Tid. Jeg er saa syg — saa syg — saa syg.“

Ganske stakaandet gik Mads Vestrup frem og tilbage paa Gulvet. Han sled Brevet i mange Stykker og kastede det tilsidst i Kakkelovnen.

„Ja ja, — Stine!“ sagde han øjeblikkelig formildet. „Lad saa den Historie være glemt da, som jeg har glemt